

Конституційний суд України

м. Київ, вул. Жилянська, 14
01033

Товариство з обмеженою відповідальністю
Фірма «Строитель»

бул. Шевченко, 24/10, м. Запоріжжя,
Україна, 69001
ЄДРПОУ 13615559
р/р 26003000115397 в ПАТ «Укрсоцбанк»
МФО 300023

Уповноважений за дорученням представник:
адвокат Артьомов О.І.

Уповноважений за дорученням представник:
адвокат Безуглий В.Д.

**Конституційне звернення
(про офіційне тлумачення частини 1 статті 62 Конституції України)**

25.03.2014 року постановою [ ] окружного адміністративного суду у справі № [ ] (надалі Постанова від 25.03.2014 року) Товариству з обмеженою відповідальністю фірма «Строитель» відмовлено в задоволенні позову про скасування податкового повідомлення-рішення № [ ] від 11 лютого 2014 року, що прийнято Державною податковою інспекцією в [ ] районі м. [ ] ГУ Міндоходів в [ ] області.

В обґрунтування своєї позиції суд вказав, що Відповідач діяв правомірно, керуючись положеннями пункту 58.4. статті 58 Податкового Кодексу України.

Відповідно до пункту 58.4. статті 58 Податкового Кодексу України у разі коли за результатами розгляду кримінального провадження про кримінальне правопорушення, предметом якого є податки, збори винесено обвинувальний вирок, що набрав законної сили, або винесено рішення про закриття провадження за нереабілітуючими підставами, відповідний контролюючий орган зобов'язаний визначити податкові зобов'язання платника податків за податками та зборами, несплата податкових зобов'язань за якими встановлена судовим рішенням, та прийняти податкове повідомлення – рішення про нарахування платнику податків податкових зобов'язань і застосування стосовно нього штрафних(фінансових) санкцій у розмірах, визначених цих Кодексом.

При прийнятті Постанови від 25.03.2014 року [ ] окружний адміністративний суд послався на постанову [ ] районного суду м. [ ] про закриття кримінальної справи від 15.10.2013 року за обвинуваченням директора Товариства з обмеженою відповідальністю фірма «Строитель» [ ] у вчиненні злочину, передбаченого частиною 2 статті 212 Кримінального кодексу України (справа за обвинуваченням [ ] за ч. 2 ст. 212 Кримінального Кодексу України розглядалась за правилами Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, надалі (КПК України (1960 року)).

Вказаною постановою [ ] районного суду м. [ ] від 15.10.2013 кримінальну справу відносно директора ТОВ фірма «Строитель», обвинуваченого у вчиненні злочину, передбаченого частиною 2 ст.212 Кримінального кодексу України закрито у зв'язку із закінченням строків давності притягнення до кримінальної відповідальності.

Позов державної податкової служби Орджонікідзевського району м. [ ] пред'явлений до [ ] у кримінальній справі судом залишено без розгляду.

В своїй позовній заяві Товариство з обмеженою відповідальністю фірма «Строитель» вказувало, що оскільки судом [ ] винним у вчиненні кримінального правопорушення, предметом якого є податки, збори не визнавався, то застосування пункту 58.4 статті 58 Податкового кодексу України для визначення податкових зобов'язань на підставі рішення суду, яким кримінальну справу закрито із nereабілітуючих підстав, є порушенням презумпції невинуватості, закріпленої в частині 1 статті 62 Конституції України і частині 2 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція).

[ ] окружний адміністративний суд при ухваленні Постанови від 25.03.2014 року не застосував приписи частини 1 статті 62 Конституції України, відповідно до яких до постановлення у встановленому законом порядку обвинувального вироку та набрання ним чинності особа вважається не винною і визначення такого статусу особи будь-яким органом державної влади і в тому числі судом не вимагається.

В Постанові від 25.03.2013 року [ ] окружний суд вказав: «Тож той факт, що провадження по кримінальній справі відносно директора ТОВ фірма «Строитель» [ ] закінчено на підставі ст. 49 КК України, у зв'язку зі спливом строків давності притягнення до кримінальної відповідальності, не є реабілітуючою обставиною».

Також, в Постанові від 25.03.2014 року [ ] окружний адміністративний суд вказав: «Як вбачається із тексту постанови (Постанова [ ] районного суду м. Запоріжжя від 15.10.2013 року примітка авт.) [ ] визнано винним за вчинення злочину за ч. 2 ст. 212 КК України, але звільнено від покарання, у зв'язку зі спливом строків давності».

Винесення [ ] районним судом м. [ ] 15.10.2013 року Постанови про закриття провадження у кримінальній справі за обвинуваченням [ ] у вчиненні злочину, передбаченого частиною 2 статті 212 Кримінального кодексу України у зв'язку із закінченням строків давності притягнення особи до кримінальної відповідальності на підставі ст. 49 Кримінального кодексу України, статей 11-1, 282 Кримінально-процесуального кодексу України (КПК 1960 року) судом розцінено, як визнання особи винною у вчиненні злочину та звільнення від покарання.

Тобто за відсутності обвинувального вироку [ ] окружний адміністративний суд в Постанові від 25.03.2014 року дійшов висновку про винуватість [ ] у вчиненні злочину.

На підставі такого визнання [ ] винним у вчиненні кримінального правопорушення, предметом якого є податки, збори, без постановлення вироку, а на підприємство, директором якого він є, покладено наслідки, пов'язані із визнанням особи винуватою у вчиненні кримінального правопорушення та нараховано податкові

зобов'язання з податку на додану вартість у сумі _____ грн. та штрафні санкції у сумі _____ грн., а всього _____ грн.

Таким чином, Запорізький окружний адміністративний суд в процесі розгляду справи адміністративного судочинства, за відсутності обвинувального вироку, фактично визнав _____ винним у вчиненні злочину і поклав на ТОВ фірма «Строитель» наслідки такого визнання.

Така судова практика не є поодиноким.

Подібна позиція висловлена і в ухвалі Вищого адміністративного суду України від 16 серпня 2012 року по справі № _____ (номер в ЄДРСР - 26074846), в якій суд касаційної інстанції визнав, що оскільки генерального директора підприємства звільнено від відповідальності у зв'язку із відшкодуванням шкоди, завданої правопорушенням і _____ районний суд виніс постанову про закриття провадження у зв'язку зі звільненням від відповідальності, то факт вчинення протиправних дій директором доведений.

Аналогічна позиція висловлена в постанові _____ апеляційного адміністративного суду від 29 січня 2013 року по справі № _____ (номер в ЄДРСР - 29078782). Так суд, скасовуючи рішення першої інстанції вказав наступне:

«Із змісту постанови _____ районного суду м. Києва від 19.03.2012 року вбачається, що керівник ТОВ _____ ОСОБА_1 вчинив злочин, передбачений ч.2 ст.205 КК України (фіктивне підприємництво)».

При цьому однією із форм неоднакового застосування положень частини 1 статті 62 Конституції України можна розглядати ігнорування судами правових приписів частини 1 статті 62 Конституції України, коли суди не посилаються на положення частини 1 статті 62 Конституції України, в той час коли мали б керуватись її приписами, як нормами прямої дії.

Така ж позиція з питання застосування норми права зазначена в п.19 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику розгляду цивільних справ в апеляційному порядку» від 24 жовтня 2008 року № 12, зокрема Верховний Суд України вказує, що **неправильне застосування матеріального права має місце у разі застосування закону, який не поширюється на ці правовідносини, або не застосовано закон, який підлягав застосуванню.**

В той же час, адміністративні суди підтримують і позицію, згідно із якою негативні наслідки, у вигляді визначення податкових зобов'язань контролюючим органом, може тягнути лише обвинувальний вирок суду.

Так, _____ апеляційний адміністративний суд в постанові від 19 грудня 2012 року по справі № _____ (номер в ЄДРСР - 28269390) зазначив:

«Відповідно до ст.62 Конституції України, особа вважається не винуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вина не буде доведена в законному порядку і встановлена обвинувальним вироком суду.

Частиною 4 ст.72 КАС України визначено, що лише вирок суду в кримінальній справі, який набрав законної сили, є обов'язковими для адміністративного суду, що розглядає справу про правові наслідки дій чи бездіяльності особи, щодо якої ухвалений вирок суду, лише в питаннях, чи мало місце діяння та чи вчинене воно цією особою.

Відповідно до ст.327 КПК України (1960 року), обвинувальний вирок не може ґрунтуватися на припущеннях і постановляється лише при умові, коли в ході судового розгляду винність підсудного у вчиненні злочину доведена.

Якщо підсудний визнається винним у вчиненні злочину, суд постановляє обвинувальний вирок і призначає підсудному покарання, передбачене кримінальним

законом. Суд постановляє обвинувальний вирок і звільняє засудженого від відбування покарання на підставах, передбачених статтею 80 Кримінального кодексу України.

Постановою [ ] районного суду [ ] області від 08.09.2011 року ОСОБА_4 було звільнено від кримінальної відповідальності передбаченої ч.1 ст.212 Кримінального кодексу України, внаслідок акту амністії. Вказаною постановою вина ОСОБА_4 у вчиненні злочину доведена не була, своєї вини у пред'явленому обвинуваченні ОСОБА_4 не визнав, а тому колегія суддів прийшла до висновку, що така постанова не може вважатись вирокком у кримінальній справі, визначеним ч.4 ст.72 КАС України і посилання суду першої інстанції на постанову [ ] районного суду [ ] області від 08.09.2011 року, як на підставу доведеноності вчинення позивачем оіань зазначених в постанові, є безпідставним».

Вищий адміністративний суд України відмовив у відкритті провадження за касаційною скаргою на вказану постанову ухвалою від 18 лютого 2013 року (номер в ЄДРСР - 29512799)

Крім того, [ ] апеляційний адміністративний суд в ухвалі від 14 травня 2013 року по справі № [ ] (номер в ЄДРСР - 30059146) зазначив:

«Відповідно до ст.62 Конституції України, єдиним документом, який підтверджує факт вчинення злочину є вирок суду. Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях».

Аналогічна позиція висловлена [ ] апеляційним адміністративним судом в ухвалі від 29 жовтня 2013 року по справі № [ ] (номер в ЄДРСР -34693351). Вищий адміністративний суд України відмовив у відкритті провадження за скаргою податкової служби на вказану ухвалу, про що свідчить ухвала ВАСУ від 21 листопада 2013 року (номер в ЄДРСР - 35394444).

Схожу позицію висловив Вищий адміністративний суд України в постанові від 22 жовтня 2013 року по справі [ ] (номер в ЄДРСР -34430085), вказавши таке:

«Згідно ст. 62 Конституції України, особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вирокком суду. Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину. Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеноності вини особи тлумачаться на її користь».

Встановлено, що відповідачем не було надано судам належних та допустимих доказів на підтвердження того, що факт ухилення від сплати податків конкретними посадовими особами позивача встановлений обвинувальним вирокком суду, що набрав законної сили».

Крім згаданих вище рішень, [ ] окружний адміністративний суд у постанові від 7 серпня 2012 року по справі № [ ] (номер в ЄДРСР -25615846), застосувавши ч.1 ст.62 Конституції України та ч.2 ст.6 Конвенції, звернув увагу на таке:

«Відповідно до статті 3 Конституції України утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Згідно зі статтею 62 Конституції України особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вирокком суду. Усі сумніви щодо доведеноності вини особи тлумачаться на її користь».

17 липня 1997 року Верховна Рада України ратифікувала Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція). 11 вересня 1997 року Конвенція набула чинності для України, після чого в Україні виникло міжнародно-правове зобов'язання забезпечити дотримання конвенційних гарантій, зокрема і тих, які передбачені статтею 6 Конвенції, на національному рівні.

Пункт 2 статті 6 Конвенції проголошує, що "кожен, кого обвинувачено у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим доти, доки його вину не буде

доведено в законному порядку". Таким чином, дане положення встановлює презумпцію невинуватості обвинуваченої особи.

Тобто пункт 2 статті 6 Конвенції захищає будь-яку особу від поводження з нею як з винною не лише з боку судді або суду, а й з боку посадових осіб до винесення вироку».

Вказана постанова набрала чинності 20 листопада 2012 року, внаслідок того, що за результатами розгляду апеляційної скарги податкової служби вказану постанову було залишено без змін ухвалою апеляційного адміністративного суду від 20 листопада 2012 року (номер в ЄДРСР - 28256890)

Вирішуючи зазначені вище справи суди неоднаково підходять до поняття «особа, винна у вчиненні кримінального правопорушення» у справах, де обвинувальний вирок не виносився, а особа звільнялась від кримінальної відповідальності. При цьому суди по - різному застосовують положення частини 1 статті 62 Конституції України щодо можливості фактичного визнання особи винуватою у вчиненні злочину на підставі постанови про закриття кримінальної справи за умови відсутності обвинувального вироку.

Неоднакове застосування судами України частини 1 статті 62 Конституції України відповідно до статті 94 закону України «Про Конституційний Суд України» є підставою для офіційного тлумачення, якщо таке застосування може призвести до порушення конституційних прав юридичних та фізичних осіб, в тому числі і суб'єкта звернення.

Щодо можливості порушення конституційних прав суб'єкта звернення слід зазначити наступне.

Наразі Товариство з обмеженою відповідальністю фірма «Строитель» звернулось до апеляційного адміністративного суду із апеляційною скаргою на постанову окружного адміністративного суду від 25.03.2014 року, у зв'язку із чим вказане рішення не набрало законної сили.

Відповідно до частини 3 статті 254 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України), у випадку подання апеляційної скарги судові рішення набирає законної сили з моменту набрання законної сили рішенням за наслідками апеляційного провадження. В силу частини 5 статті 254 КАС України, постанова або ухвала суду апеляційної інстанції за наслідками перегляду набирає законної сили з моменту проголошення. У випадку відмови у задоволенні скарги постанова Запорізького окружного адміністративного суду від 25.03.2014 року набуде законної сили та буде допущена до виконання, чим товариству з обмеженою відповідальністю фірма «Строитель» буде завдано значної шкоди, що фактично може призвести до припинення його діяльності.

Подальше оскарження судових рішень апеляційної, касаційної інстанцій та перегляду прийнятих рішень Верховним Судом України може не забезпечити підприємство від негативних наслідків неправильного застосування частини 1 статті 62 Конституції України.

Крім того, слід вказати, що закон України «Про Конституційний Суд України» не містить положень, які б ставили за передумову звернення до Конституційного Суду України необхідність проходження всіх судових інстанцій для вирішення справи по суті.

Зазначене відповідає приписам ст.94 закону України «Про Конституційний Суд України», приписами якої встановлено спеціальну можливість звернення до Конституційного Суду України у випадку небезпеки порушення конституційних прав особи.

Приймаючи до уваги, що конституційна юстиція є формою здійснення правосуддя, на неї поширюються норми міжнародного права, зокрема Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція).

Так, ст.13 Конвенції встановлено, що кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі. Презумпція невинуватості гарантована ч.2 ст.6 Конвенції.

Таким чином, неоднакове застосування судами України частини 1 статті 62 Конституції, може призвести до порушення конституційних прав суб'єкта звернення.

З метою забезпечення реалізації та захисту конституційних прав заявника виникла необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень щодо таких питань:

1. Чи є положення частини 1 статті 62 Конституції України, що особа є невинуватою у вчиненні злочину доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду, обов'язковим для застосування у всіх видах провадження (кримінальному, цивільному, адміністративному та інших) ?

2. Чи може особа, за відсутності вироку, визнаватись винною у вчиненні злочину іншими судовими рішеннями в будь-яких провадженнях (в цивільних, адміністративних) та зазнавати негативних наслідків такого визнання. Чи можуть ці негативні наслідки бути покладені на інших юридичних та фізичних осіб?

3. Чи може закриття кримінального провадження за nereабілітуючими підставами без постановлення обвинувального вироку суду мати тотожні із визнанням особи винуватою у вчиненні злочину шляхом постановлення обвинувального вироку наслідки, зокрема у вигляді нарахування додаткових податкових зобов'язань і штрафних (фінансових) санкцій?

При цьому заявник вважає за необхідне зазначити наступне.

Відповідно до частини 1 статті 62 Конституції України особа вважається невинуватою у вчиненні злочину доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

В своїх рішеннях Конституційний Суд України неодноразово висловлював позицію, згідно з якою до моменту набрання законної сили обвинувальним вироком суду, особа вважається невинуватою у вчиненні злочину, незалежно від того, що вона притягалась у якості обвинуваченого.

Так, в абзаці 6 пункту 10 рішення № 3-рп/2003 від 30 січня 2003 року Конституційний Суд України зазначив наступне: *«Притягнення як обвинуваченого не є остаточним висновком слідчого про винуватість обвинуваченого - остаточний обвинувальний висновок він робить після закінчення досудового слідства (стаття 223 КПК України). Переконання слідчого і прокурора у вчиненні особою злочину не означає доведення її винуватості, яка відповідно до конституційно закріпленого принципу презумпції невинуватості особи може бути встановлена лише обвинувальним вироком суду (стаття 62 Конституції України). Зібрані досудовим слідством докази винуватості особи перевіряються і оцінюються судом під час розгляду справи по суті, за результатами яких суд постановляє виправдувальний або обвинувальний вирок, визнаючи особу відповідно невинуватою або винуватою у вчиненні злочину».*

Крім того, в абзацах 2,3 пункту 2 рішення № 9-рп/99 від 27 жовтня 1999 року Конституційний Суд України звернув увагу на таке: *«Відповідно до частини першої статті 62 Конституції України особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду, а згідно із статтею 3 Кримінального кодексу України кримінальній відповідальності підлягає лише особа, винна у вчиненні злочину, тобто така, що умисно або з необережності вчинила передбачене законом суспільно небезпечне діяння. Ніхто не може бути визнаний винним у вчиненні злочину, а також підданий кримінальному покаранню інакше як за вироком суду й відповідно до закону. Ці положення дають підстави розглядати кримінальну відповідальність як*

особливий правовий інститут, у межах якого здійснюється реагування держави на вчинений злочин.

Кримінальна відповідальність передбачає офіційну оцінку відповідними державними органами поведінки особи як злочинної. Підставою кримінальної відповідальності є наявність у діяннях особи складу злочину, передбаченого кримінальним законом. Це форма реалізації державою правоохоронних норм, яка в кінцевому підсумку, як правило, полягає в застосуванні до особи, що вчинила злочин, конкретних кримінально-правових заходів примусового характеру через обвинувальний вирок суду. Кримінальна відповідальність може мати не лише форму покарання. За вирок суду вона може зводитись тільки до осуду особи, яка вчинила злочин, і звільнення її від покарання (частина друга статті 50 Кримінального кодексу України). Особу може бути засуджено умовно чи з відстрочкою виконання вироку (статті 45, 46, 46-1 Кримінального кодексу України). Тому сам факт порушення кримінальної справи щодо конкретної особи, затримання, взяття під варту, пред'явлення їй обвинувачення не можна визнати як кримінальну відповідальність. Особа не несе кримінальної відповідальності до тих пір, поки її не буде визнано судом винною у вчиненні злочину і вирок суду не набере законної сили».

Таким чином, Конституційний Суд України послідовно висловлює позицію, згідно із якою лише постановлений у встановленому законом порядку обвинувальний вирок суду може спростовувати презумпцію невинуватості. При цьому обвинувачення по суті вирішується судом лише у формі вироку. У випадку відсутності обвинувального вироку, яким певну особу визнано винуватою у вчиненні злочину, така особа вважається невинуватою, незалежно від того, що вона притягалась у якості обвинуваченого.

Вказана позиція системно і послідовно висловлюється Європейським Судом з прав людини (далі - ЄСПЛ) в його рішеннях.

Так, в Рішенні Європейського Суду по справі «Пантелеєнко проти України» в параграфі 67 Суд вказав, «Проте прецедентне право Суду також визначає, що презумпція невинуватості порушується, якщо судові рішення стосовно особи, звинуваченої в кримінальному злочині, відображає думку, що вона є винною без доведення її вини відповідно до закону. Достатнім є те, що навіть без жодного офіційного висновку є певне обґрунтування, яке припускає, що суд вважає звинуваченого винним. Крім того, застосування параграфу 2 ст. 6 не обмежується кримінальними процедурами, що тривають. Воно також поширюється і на судові рішення, прийняті після того, як звинувачення було припинено...».

В пункті 42 рішення по справі «Грабчук проти України» ЄСПЛ вказав наступне: «Практика Суду встановлює, що презумпція невинуватості порушена, якщо твердження посадової особи щодо особи, обвинуваченої у вчиненні злочину, відображає думку, що особа винна, коли цього не було встановлено відповідно до закону. Цього достатньо, навіть за відсутності жодного формального висновку, що існує деяка підстава припустити, що посадова особа вважає цю особу винною».

Крім того, в рішенні по справі «Мінеллі проти Швейцарії» від 25 березня 1983 року ЄСПЛ висловив позицію, згідно з якою презумпція невинуватості, визначена в ч.2 ст.6 Конвенції розповсюджується не лише на провадження, в якому особа переслідується з метою притягнення до кримінальної відповідальності, а й на інші провадження, в яких висловлюється думка щодо винуватості або невинуватості особи (п.30 вказаного рішення).

В пункті 37 зазначеного рішення ЄСПЛ вказав, що відповідно до практики Суду, презумпція невинуватості буде порушена, якщо особа, що не була попередньо засуджена за обвинуваченням в порядку, встановленому законом, і, разом з тим, позбавлена можливості використати своє право на захист, а рішення суду відображає думку, що така

особа винна у вчиненні злочину. Крім того, така ситуація можлива і у випадку відсутності будь-яких формальних рішень з цього приводу; достатньо лише припущення із певних причин, що суд вважає цю особу винною (точний переклад – відноситься до цієї особи як до винуватої).

Крім правозастосовної практики національних судів та ЄСПЛ, про неприпустимість висловлення думки про винуватість особи без винесення обвинувального вироку та про невідповідність інституту звільнення від кримінальної відповідальності вимогам частини 1 статті 62 Конституції України висловлював свою думку суддя Конституційного Суду України у відставці, доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент Академії правових наук України, Заслужений юрист України

Так у своїй статті, опублікованій у Віснику Верховного Суду України №7 2009 року, під назвою: «Щодо відповідності інституту звільнення від кримінальної відповідальності конституційному принципу презумпції невинуватості: порівняльно-правовий аспект», він вказував, що звільнення від кримінальної відповідальності на підставі акта помилування у випадках, коли не постановлено вироку суду суперечить конституційним принципам презумпції невинуватості та верховенства права. Крім того, автор статті звертає увагу на те, що закріплена в конституціях презумпція невинуватості означає, що нести кримінальну відповідальність і бути покараною може тільки особа, яка визнана судом винною у вчиненні злочину. Поки суд не установив в обвинувальному вироку факт вчинення цієї особою злочину її не можна звільнити від кримінальної відповідальності, якщо ж в її діянні наявний склад злочину, то відповідно до встановлених законом підстав її можуть звільнити не від такої відповідальності...».

Виходячи з того, що суди загальної юрисдикції України при здійсненні правосуддя неоднаково застосовують норму частини 1 статті 62 Конституції України, що може призвести до порушення прав заявника, то відповідно до статті 94 закону України «Про Конституційний Суд України» наявні правові та фактичні підстави для офіційного тлумачення зазначених положень.

На підставі викладеного, керуючись ч.1, 2 ст.147 та п.2 ч.1 ст.150 Конституції України, ст.42, 43, 94 закону України «Про Конституційний Суд України», -

ПРОШУ

Надати офіційне тлумачення з питань:

1. Чи є положення частини 1 статті 62 Конституції України, що особа є невинуватою у вчиненні злочину доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду, обов'язковим для застосування у всіх видах провадження (кримінальному, цивільному, адміністративному та інших) ?

2. Чи може особа, за відсутності вироку, визнаватись винною у вчиненні злочину іншими судовими рішеннями в будь-яких провадженнях (в цивільних, адміністративних) та зазнавати негативних наслідків такого визнання? Чи можуть ці негативні наслідки бути покладені на інших юридичних та фізичних осіб?

3. Чи може закриття кримінального провадження за nereабілітуючими підставами без постановлення обвинувального вироку суду мати тотожні із визнанням особи винуватою у вчиненні злочину шляхом постановлення обвинувального вироку наслідки, зокрема у вигляді нарахування додаткових податкових зобов'язань і штрафних (фінансових) санкцій?

Додатки:

**«23» червня 2014 року
Директор ТОВ фірма «Строитель»**

Решетов Ю.К.

